dEN aNALOGA sKRIFTEN
#krokodil

RENÉ.DAUMAL.&.LEV.WELCH.&.CHARLES.BUKOWSKI.&.SAMI.SAID.&.AMBROCE.BIERCE.&.DANIIL.CHARMS.&.GARY.SNYDER.&.LARS.PALM.&.PAVEL.LAMKOV.&.RAYMOND.CARVER.&.ERIK.TRYSBERG.&.SPARROW.&.KONRAD.BAYER.&.ETER.DE.PANJI.&.ZEB.LARSSON.&.BOBBY.LARSSON.&.NICKLAS.GOLL.&.ANNA.SVENMARKER.&.OSKAR.HALLBERT

Vi har alltid funnits
vid sidan om de stora kungarna
och de blodiga krigen
och de mäktiga politikerna
och de historiska händelserna
och allt annat humorlöst
har sådana som oss funnits.
På 1500-talet satt Rabelais i frankrike och skrev, och tvåtusen år
innan gjorde greken Lucianos samma sak.
Vi har zendårarna.
Vi har de religiösa idioterna i Ryssland som var de enda som kunde sätta
sig upp mot Ivan den förskräcklige utan att mista livet.
Hos slättindianerna kallades vi heyoka och pluebloindianerna benämnde
oss koshari.
o.s.v.
Här kommer nu ett nytt nummer av
dEN aNALOGA sKRIFTEN,
det heter krokodil, det är fullspäckat med poäng,
vi är mycket stolta,
Det står tre – nåll till oss nu
o.s.v.

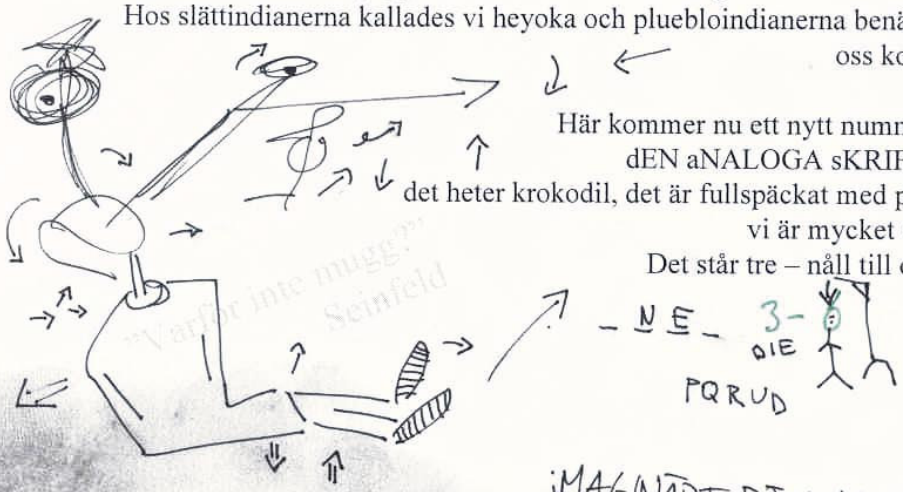

iMAGINÄRT FÖRLAG 2005

Aforismer

René Daumal

Tolkade till svenska av F.A. Hedberg

Ditt liv påverkas en del av dina sandaler;
vårda dem ordentligt, men en kvart om
dagen borde räcka, ditt liv påverkas också
av flera andra saker. LEVI strauss. Strukturalism
1966-68 kongo

40.000 flugor

Charles Bukowski

härjade av tillfällig blåst
är vi tillsammans igen

kollar väggar och tak efter sprickor och
de eviga spindlarna

undrar om det blir någon enda
kvinna till

nu
styr 40.000 flugor över min själs vapen
och sjunger
I met a million dollar baby in a
5 and 10 cent store

min själs vapen?
flugor?
som sjunger?

vad är detta
för skit?

det är så lätt att vara poet
och så svårt att
vara man.

Ambroce Bierce

Översatt av Oskar Hallbert

Den enfaldiga kvinnan

En gift kvinna, vars älskare tänkte lämna henne, köpte en pistol och dödade honom.
”Varför gjorde frun så?” undrade en polis, som råkade ströva förbi.
”Därför” svarade den gifta kvinnan, ”att han var en elak syndare, och hade köpt en biljett till Chicago.”
”Men kära du”, sa en präst som stod bredvid, högtidligt, ”man kan inte hindra syndarna från att åka till Chicago genom att mörda dem.”

I dream of someone to revenge me, so of someone who would slay without mercy

”Där ser ni”
C. Dickens

”jag har ingenting sett.”
E. Satie

Nicklas Goll

Obetitlad II

Ur Cold Mountain

Gary Snyder
Översatt av Sebastian Larsson

Skeptikern försöker få mig illa till mods -
"Dina dikter saknar den grundläggande insikten om Dao"
Och jag påminner mig om gamlingarna
Som var fattiga och brydde sig inte.
Jag måste skratta åt skeptikern,
Han missar ju hela poängen
Människor som honom
Borde hålla sig till pengatillverkning.

"Javisst men säg, har ni känt hjärtat brinna?"
J.W. von Goethe

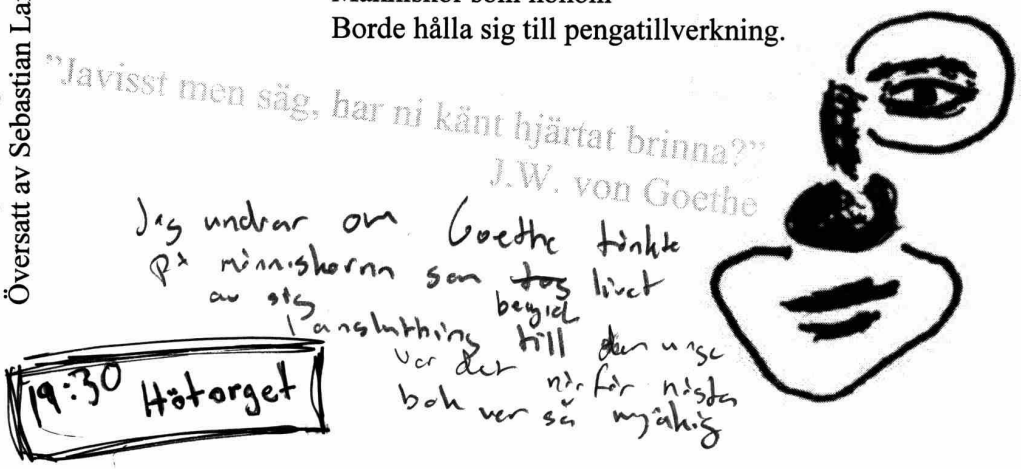

Picasso älskar med sin Guernica

Zeb Larsson

Det är en sån dag
då allt ter sig kubistiskt:
Picasso älskar med sin Guernica
ställer ut den i Sofieros trädgårdar,
regnet faller ner
och hundratals människor
rinner likt manna
nerför duken
stannar kvar i gräset;
ett ösregn av själar
i en kub av tystnad.

"Asch, du pratar."
Herman Melville

Aforismer

René Daumal

Tolkade till svenska av F.A. Hedberg

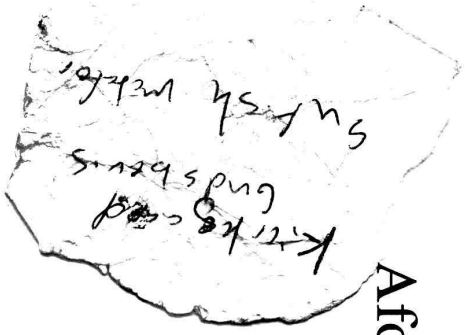

Alla vägar bär till människan.

Det skulle vara samma sak, här eller någon annanstans skulle vi alltid vara kollektivets offer. Och Gud skulle vara skyldig mänskligheten ett vackert ljus av vax.

Jag vet mycket väl att jag inte kan tänka. Jag är poet. Men jag kan inte tänka. Det är ingen som har lärt mig. Jag blir alltid retad för det.

Medan filosofin visar hur människan påstår sig tänka, visar fylleslaget hur hon tänker.

Den verkliga natten finns i hjärtat av blommor, stora svarta blommor som aldrig öppnar sig.

Människan kan inte leva utan eld, och man kan inte göra upp eld utan att bränna något.

Pipe

Erik Trysberg

"I centrum av maskinrummet fanns alltså Sartres manna."

Annie Cohen-Solal

- Ni förstår, sade han, jag såg hur ni åkte båt med dem häromdagen. En av dem satt vid rodret, två stycken rodde och den fjärde satt bredvid er och talade. Jag stod länge på stranden och tittade på hur de där båda rodde. Ja, jag kan tveklöst fastslå att de tänkte dränka er. Så ror man bara inför ett mord.

Damen i de gula handskarna såg på Klopov.

- Vad menar ni?, sade hon. Hur skulle man kunna ro på ett särskilt sätt inför ett mord? Och förresten, vad skulle de ha för intresse av att dränka mig?

Klopov vände sig tvärt mot damen och sade:

- Har ni hört talas om järnblicken?

- Nej, sade damen och flyttade sig ofrivilligt bort från Klopov.

- Aha, sade Klopov. När en tunn porslinskopp faller från ett skåp och flyger nedåt så vet ni redan i det ögonblick den flyger genom luften att den kommer att slå i golvet och flyga i bitar. Och jag vet att när någon har sett på en annan människa med järnblicken så kommer han förr eller senare oundvikligen att mörda henne.

- Såg de på mig med järnblicken? frågade damen i de gula handskarna.

- Ja, frun, sade Klopov och tog på sig hatten.

De teg båda en stund.

Klopov satt med huvudet djupt nedböjt.

- Förlåt mig, sade han plötsligt tyst.

Damen i de gula handskarna såg förvånat på Klopov och teg.

- Det var ljug alltsammans, sade Klopov. Jag hittade på det där med järnblicken nyss, medan jag satt här bredvid er på bänken. Ni förstår, jag slog sönder min klocka idag och jag är så bedrövad.

Klopov tog fram en näsduk ur fickan, vecklade ut den och räckte damen den sönderslagna klockan.

- Jag har haft den i sexton år. Förstår ni vad det betyder? Att slå sönder en klocka som i sexton år har tickat här under hjärtat på mig? Har ni någon klocka?

”Kan du inte tala sanning, så kan du tiga, din drummel.”
Vilhem Moberg

Låt oss först se om det behövs att ni berättar något."
Mario Puzo

Den jordiska hären står emot himlens styrkor och världen är i kaos och hela jordskorpan rämnar och upp kommer floder av lava och änglar i kör skriker att allt går åt helvete och onda varelser med långa tänder och klor sliter mänskorna i stycken och säger att all godhet är slut och änglaväsen och helgon nynnar och snyftar och menar på att en gnutta moral hade hjälp här, hade bringat fiendens här på fall, träden brinner och buskarna står i lågor och husen och skyskraporna rämnar och kvar är högar av grus, varje sekund dör miliontals människor och all elektrisk utrustning upphör att fungera, all energitillförsel kapas av små varelser som lever på ström, och vid floderna våldtar djävlar alla kvinnor och män som försöker fly, molnen hopar sig och blir mörka och hotfulla, det regnar, och det är vatten blandat med syra som svider på alla varelsers skinn och man kastar sten på varandre, människorna splittras upp i olika läger och börjar bekämpa varandra, en del grupper försöker ställa sig i förbund med ondskans här oc en del försöker ta värvning i de himlenska härerna, och till viss del lyckas det, men himlens här och ondskans här är int längre intresserade av männniksorna annat än som föda eller förlustelse, den stora drabbningen ska snart ske och själva universums grundvalar rubbas och stjärnorna gråter och planeterna slutar åka i sina elipser istället åker de fram och tillbaka i spår och bildar kors, och på slagfältet halshuggs änglar med hjälmar av guld och mäktiga heroer hugger ihjäl djävlar och sattyg och annat mörkt och slemmigt, och plötsligt stiger Gud ner på fältet iklädd sin rustning av guld och med inslag av silver, han svingar sitt stora svärd och rusar mot ondskans härförare Djävulen i mörk skrud, de ser ut som två samurajer, de står stilla länge och utvärderar varann, men så skriker Djävulen till och kastar sig över Gud och Gud kliver undan och hugger till och Djävulen ligger död, och ondskans makter flyr och i spillrorna av världen samlar himlens härskaror samman alla överlevande och allting som fortfarande går att använda i materialväg och de bygger upp en by som består av ideala förhållanden, det finns de som är bönder, det finns de som är hantverkare, det finns de som är konstnärer, det finns de som är religionspersoner - och alla lever efter oegennyta för de kommer ihåg det stora slaget och de förmedlar sina erfarenheter till sina efterlevnade i form av sagor och de vill att alla alltid ska komma ihåg vad som hände den hemska tiden under kriget, men med generationernas år så faller allt i glömska och man tror det bara var sagor och byn expanderar och man bibehåller inte längre de ideala förhållandena, vissa låter bli att arbeta, andra hänger sig åt sexuella lekar och prostitution, andra bygger radiostationer och börjar sända musik som ingen hört talas om tidigare

Obetitlad

Pavel Lamkov

En morgon hade jag ett samtal med min flickvän:

- Älskning, började hon, jag vill prata litet med dig... hoppas du kan förstå mig, annars... vem kan jag prata med? Jag har haft en märklig dröm om en liten fågel. Allt var som i verkligheten. Jag satt bredvid fönstret och tittade på huset som är framför oss. På taket promenerade robotfågeln och stannade efter att hon fick se mig och hennes batteri var slut... och du... du sov gott. Hon var liten och jättesöt, men hennes ögon var... jag vet inte hur det kallas... var trötta på livet kanske... Jag hade en smärtsam känsla medan hon tittade på mig. Jag tror hon ville be om nåt... men jag inte kunde förstå vad. Och just det gjorde mig besviken. Himlen var som kattens ylletyg och jag ville gråta därför att förstod att staden var en fågelbur. Jag har vaknat och... känner fortfarande hennes blick. Jag tror det betyder att... hallå älskning! Var snäll och tänk litet på det... behöver höra nåt från dig.

- Mm...ja, svarade jag, ge mig smörgåsen.

”Jag har också en vackrare julle.”
Alfred Jarry

Vad doktorn sa

Raymond Carver
Översatt av Ingemar Johansson

Han sa det ser inte bra ut
han sa det ser illa ut verkligen riktigt illa
han sa jag räknade till trettitvå stycken på ena lungan innan
jag slutade räkna
jag sa jag är glad för det jag vill inte veta
om det finns fler där än så
han sa är ni religiös faller ni på knä
i skogsgläntor och ber om hjälp
när ni kommer till ett vattenfall
och ångan blåser er i ansiktet och på armarna
hejdar ni er då och ber om att kunna förstå
jag sa inte än men jag tänker börja idag
han sa jag beklagar verkligen han sa
jag önskar att jag hade andra nyheter att ge er
jag sa Amen och han sa någonting mer
jag uppfattade det inte och visste inte vad jag skulle göra
och ville inte att han skulle behöva säga det igen
och jag själv behöva smälta det
jag bara tittade på honom
en stund och han tittade tillbaka det var då
jag for upp och skakade hand med denne man som just gett mig
något som ingen annan på jorden någonsin hade gett mig
jag kan rentav ha tackat honom så stark är vanans makt

Anna Svenmarker

du får gärna
äta mina ben
om du njuter mer
av en köttbit

" Tänk vad lyckligt Spanien
var under inkvisitionen "
Ronald

Far och son

Ambroce Bierce

Översatt av Oskar Hallbert

"Min son", sa den gamle fadern till sin hetsiga och olydiga son, "ett hett temperament är grunden till olycka. Lova mig att nästa gång du blir arg kommer du räkna till hundra innan du rör dig eller talar."

Knappt hade sonen lovat detta innan han fick ett hårt slag av faderns käpp, och innan han hunnit räkna längre än till sjuttiofem såg han hur den gamle hoppade in i en väntande taxi och stack iväg.

Eter de Panji

Thumb

Lars Palm

(våt dröm med prolog)

innan staden vaknar
är fåglarnas tid
& hon lutar huvudet
(åh, vilket huvud!)
mot hans bröstkorgs insida
& pratar om att snubbla
på stubbar, sedan
medverkar hon i en
dröm som utspelar
sig i havet

"Vad är det för slags fläckar?"
Tjechov Anton

Svart bakgrund, med flashiga gula bokstäver står det: ”Räddaren I Onödan”, till höger - snett under bokstäverna – står RIO i sin action-pose (med allvarlig min och högra handen knuten och uppsträckt ovanför huvudet). Han är iklädd sin röda tighta dräkt, med hans initialer i ett gult emblem på bröstet, han har även sitt prylbälte (gult). Rutan är signerad: Sami Said och Oskar Hallbert.

RIO sitter i sin soffa bredvid honom står en resväska. Han tittar på teve, en pratbubbla går upp från teven och skymmer resten av vardagsrummet, i den står: ”bl a blabla bla blabla”.

RIO är på flygplatsen, har gått genom säkerhetskontrollen, en ordningsvakt stoppar honom, det är en kantig ruta över nästan hela bilden, det står: ”BIIP PIIB”, under rutan finns en fyrkantig ruta, i den står: ”Det piper. En ordningsvakt säger åt RIO att han måste lämna ifrån sig sitt prylbälte.”

RIO sitter på en bänk på flygplatsen, han tittar upp mot en teve som står påslagen, från teven går en pratbubbla, i den står det: ”Blabla bla”.

Ombord på flygplanet, man ser flygplansstolar, RIO klämmer sig förbi en tjock tysk tant, en pratbubbla kommer från tanten, i den står: ”Ursäkta att jag är så tjock.” RIO förstår av accenten att hon är tysk. En tankebubbla kommer från RIOs huvud, i den står: ”Det är säkert würsten”.

RIO sätter sig och märker att bredvid honom intill fönstret sitter en ung arab med glest skägg. En tankebubbla kommer från RIOs huvud, i den står: ”Han förtrycker säkert kvinnor på sin fritid.”

En flygvärdinna i blå dress har ställt brickor med fet würst framför tanten och RIO, hon sträcker fram en annan bricka till ynglingen, en pratbubbla kommer från hennes mun, i den står: ”Utan fläsk var det här…” RIOs ansikte är hopskrynklat till en misstänksam grimas, en tankebubbla ovanför hans huvud, i den ser han araben med en handduk virad runt huvudet, han ser på Bin Ladin på teve.

RIO äter fort, men en pratbubbla går ut från hans mun emellan tuggorna, i den står det: ”Du kanske vill ha lite Würst?”, araben bara skakar på huvudet. RIOs ögonbryn är ännu mer hopskrynklade.

RIO tränger sig förbi den överviktiga tyskan som fortfarande är tjock.

RIO står upp på toaletten i sin action-pose och tittar på sig själv i spegeln. I bakgrunden syns en toalettstol.

en litterär serie

Araben tar fram en tjock bunt med papper som består av kopierat handskrivet material. Man ser många konstiga tecken, med pilar hit och dit och underliga figurer. Rio försöker läsa över axeln. Ovanför honom finns en tankebubbla där han ser araben läsa anvisningar för hur man styr ett jumbojetplan och pilarna visar hur man kraschar in i nåt.

Man ser de övriga passagerarna med frågetecken över sina huvuden. En pratbubbla syns ovanför RIO där det står: ”Jag har räddat oss från säker undergång. Araben är en terrorist som ville krascha planet. Se på dessa papper, det står hur man flyger en jumbojet”.

RIO kastar sig över flygplanstolarna, över tyskan mot araben.

Man ser ett moln av armar och ben. I en fyrkantig ruta står det: ”RIO lyckas till slut övermanna araben.”

Alla applåderar förutom en flintskallig man som går fram och granskar pappren. Han har glasögon

Det syns en pratbubbla ovanför den flinskallige mannens huvud: ”Ursäkta, men här står det faktiskt bara om hur man tar ett vanligt körkort, bland annat vad trafikskyltar betyder, fast på arabiska. Jag är professor i arabiska vid Lund Universitet, förstår ni.”

RIO klämmer sig återigen förbi tyskan och är på väg att sätta sig på sin plats. Araben har ett stort bandage runt huvudet. RIO ser misstänksam ut.

Filmen går på. Det är Fyra bröllop och en begravning.

RIO sitter på sitt hotellrum och tittar på teve. En pratbubbla kommer från teven, det står: ”yada, yada”. Utanför fönstret ser man en sol.

Svart bakgrund, med gul text står det: ”Slut.”

Missa inte nästa nummer!

Lew Welch

Översatt av Ingemar Johansson

Bilden, som i ett Hexagram

Bilden, som i ett Hexagram:
Eremiten låser dörren emot snöstormen.
Han håller stugan varm.
Hela vintern lång sorterar han allt han har.
Det som artade sig väl ska fullbordas.
Varom inte, ska det slängas bort.
Till våren kommer han ut i ett enda plagg
och med en enda bok.
Stugan är ytterst ren.
Bortsett från det skulle man aldrig kunnat tro
att någon hade bott där.

Tack

Anna Svenmarker

jag högg huvet av dig
och du skrek en massa ljud
det gav mig tinnitus
aj aj aj

Den stora upptäcktsresanden

Text

Sin näst mest ärofyllda expedition genomförde han under de sista månaderna av sitt liv; han var då både blind och döv, saknade känsel och rörelseförmåga. Inte ens blinka kunde han göra själv. Den resan gick till de tidigare okända hörnen av hans vardagsrum, och med sig hade han ett halvt hov av uppassare, kartläsare, bärare och infödingar.

Men sitt livs största bedrift var det modiga bestigandet av skohyllan i hallen, som skedde postumt, i uppstoppat skick. Kanske var det just därför det ens var möjligt, som död tog han ingen skada av den tunna luften.

"Vi är strax framme, låt oss blott gå
uppför dessa trappsteg."
Rabelais

Oskar bad mig skicka in en kort text. Här är den.

Fredrik von Zweibergk

Öskar Hallbert

Falleri

Två personer föll från ett tak. Båda föll de från taket på ett nybyggt femvåningshus. Troligtvis en skola. De for i sittande ställning ner längs taket ända fram till kanten, och där började de falla. Den som först märkte att de föll var Ida Markovna. Hon stod i ett fönster på huset mittemot och snöt sig i ett glas. Och plötsligt får hon se att någon börjar falla från taket på huset mittemot. När hon tittat ordentligt såg Ida Markovna att det var hela två stycken på en gång som föll. Hon tappade fullständigt fattningen, slet av sig skjortan och började snabbt torka av det immiga fönsterglaset med denna skjorta för att bättre kunna se vilka det var som föll från taket. Men när hon insett att de som föll å sin sida kunde få se henne naken och börja tänka vad som helst om henne, hoppade Ida Markovna bort från fönstret och gömde sig bakom en rottingpall, på vilken det en gång hade stått en blomkruka.

Samtidigt fick en annan person syn på dem som föll, en person som bodde i samma hus som Ida Markovna, fast två våningar under. Denna person hette också Ida Markovna. Hon satt precis samtidigt med benen på fönsterbrädan och sydde fast en knapp på sin toffel. När hon slängde ett öga genom fönstret fick hon se dem som föll. Ida Markovna tjöt till, hoppade ner från fönsterbrädan och började hastigt öppna fönstret för att bättre kunna se hur de som föll från taket skulle slå i marken. Men fönstret gick inte upp. Ida Markovna mindes att hon hade spikat igen fönstret nertill med en spik och hon slängde sig mot spisen i vilken hon förvarade sina verktyg: fyra hammare, ett stämjärn och en tång. Med tången i handen sprang Ida Markovna tillbaka till fönstret och drog ur spiken. Nu gick fönstret lätt upp. Ida Markovna böjde sig ut genom fönstret och såg hur de som föll från taket med en vissling flög mot marken.

På gatan hade redan en liten folkhop samlats. Det hördes redan visslingar, och fram mot platsen för den väntade tilldragelsen gick i sakta mak en kortväxt polis. Den stornäste gårdskarlen for omkring, knuffade isär folk och upplyste om att de som föll från taket kunde slå ner i huvudet på dem som hade samlats. Vid den här tidpunkten stod nu bägge Ida Markovna, den ena i klänning och den andra naken, böjda ut genom fönstret, tjöt och stampade med fötterna. Och så till slut slog de som föll från taket, med utspärrade armar och uppspärrade ögon, i marken.

Så slår även vi ibland, när vi faller från uppnådda höjder, mot vår framtids sorgliga bur.

Anna Svenmarker

Obetitlad

Sparrow

Översatt av Lars Palm

Dilettant

Jag är en
dilettant.

Jag skrev den här dikten
på 12 sekunder.

Än sen?

Du läser den på
12 sekunder.

Charles Bukowski

Översatt av Einar Heckscher

mina tjejer från förr ringer fortfarande ibland
somliga från förra året
somliga från året **före det**
somliga **från åren dessförinnan.**
det är bra att vara av **med saker**
som slutade funka
det är också **skönt att inte hata**
eller ens glömma
den varelse varmed **man har**
misslyckats

och jag tycker om **när de berättar för** mig
att de haft tur, att **det går bra**
för dem med någon karl.
att det går bra för dem
med deras liv.

efter att ha
överlevt mig
har de gjort sig förtjänta av mycken **glädje.**
jag får deras liv att kännas bättre
efter det de levde
med mig.

nu har jag givit dem
möjligheter att jämföra
nya horisonter
nya stakar
mera frid
en bra framtid
utan mig.

när jag lägger på känner **jag mig alltid**
rättfärdigad.

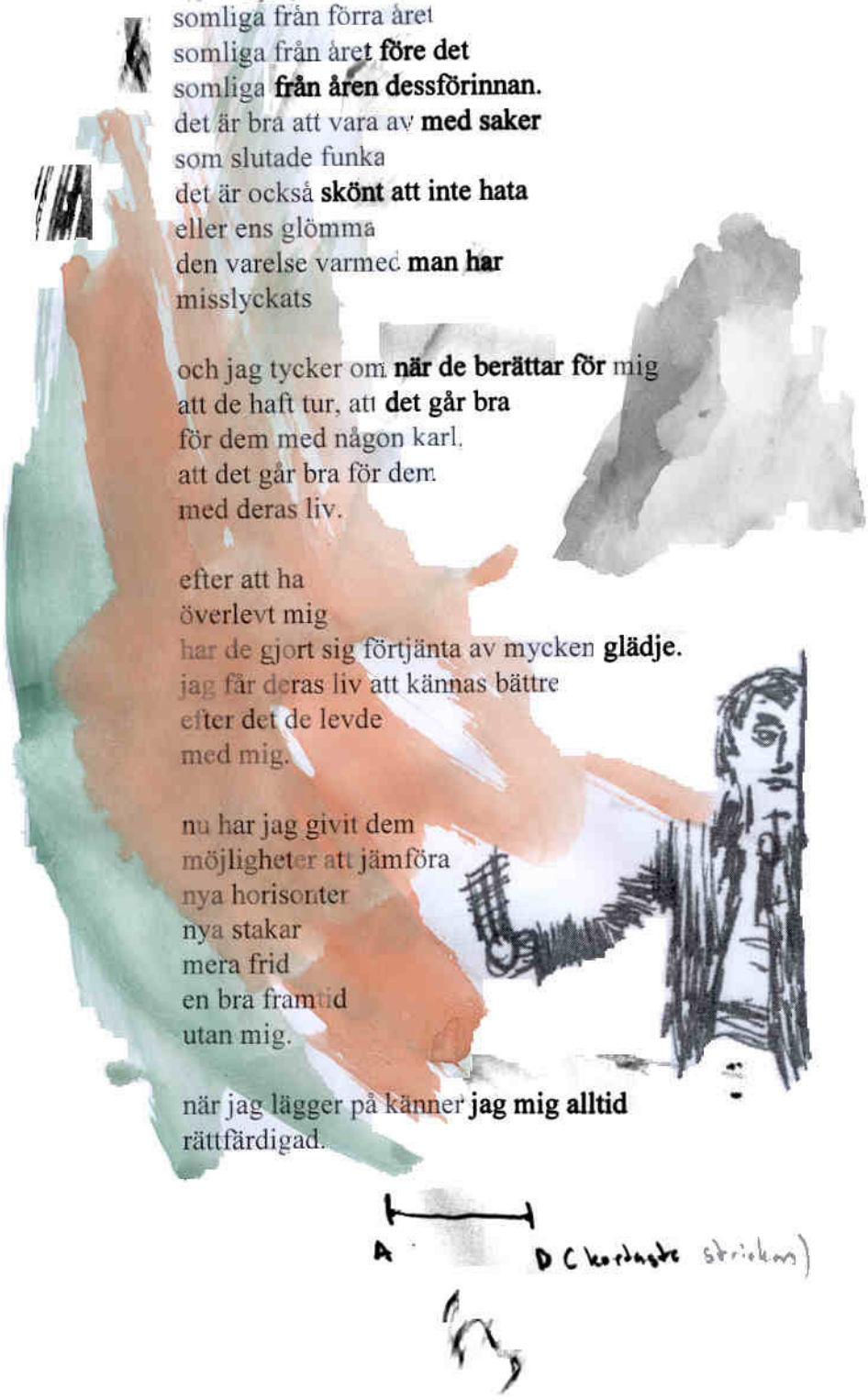

”Han ville bli ensam.”
Hjalmar Söderberg

Sami Said

Världen har gått under
jag hör inga explosioner längre
det har gått så långt nu
det var säkert tekniken vi inte längre kunde kontrollera
en utomjording talar till mig
"Oroa dig inte, du är inte den första som är den sista av sitt slag"
det är dags att bli hjälte
historien måste fortsätta
mänskligheten måste räddas

jag driver omkring i rymden, i väntan på det osannolika
utomjordingen talar till mig
säger att det är förnedrande att kallas för utomjording
"din värld finns inte ens"
"Nej inte din heller"
skrattar jag
det är lustigt
Om jag i förväg klonat mig själv
hade jag kunnat få dö hemma framför teven
i lugn och ro
medan något annat jag tvingats rädda världen
är det inte så
Vi talar inte till varandra
vad finns det att säga?
Hur var det på din hemplanet då
Vad gör du här ute
det läcker
droppar
inte mer än irriterande
imorgon har vi sagt att vi ska tala mer med varandra
jag ska fråga hur vi ska mäta tid
Saker från det förflutna faller på oss
träffar oss
det är min värld som gör sig påmind
Utomjordingen säger att det stora hålet i skrovet är en synvilla
det är skönt att veta
för nu kan vi driva omkring längre
Rymdskepp driver omkring, försöker Torsten (som Utomjordingen heter)
förklara
det är sådant de gör
annars skulle de komma någon vart

vart då frågar jag
utanför viskar tusentals döda andar
var de andra miljarderna är, vet jag inte
det är själar som saknar hem
o.s.v.
de frågar mig vad klockan är
hur ska de kunna driva omkring i evigheten
om de inte kan mäta den
jag förstår dem inte
det är svårt att tyda deras röster
rymdskeppet är så litet
de är så många
det är sent tror jag
jag ska nog sova

det är fortfarande sent
det ringer på dörrklockan
Torsten ropar att det är ett rymdskepp. En av dem har tre eller sju tentakler berättar han
"Ser du dig i spegeln nu", undrar jag
"Nej inte alls"
"Men då har en av dem tagit sig in hit"
"Jag förstår inte"
"Strunt samma, skicka iväg dem. Säg att det är sent. De får komma tillbaka imorgon"
"De undrar vad klockan är"
"Skicka iväg dem bara"
Torsten hade kanske inga tentakler alls
~~jag visste inte säkert~~
vad var det som jag sett för ett ögonblick
det måste varit Torstens självbild
som han projicerat
Utomjordingar har sådana krafter.
Jag frågar om han har sådana krafter
han svarar vilka då
det känns skönt att veta att vi alltid har något att prata om
Hur skulle det annars vara

"Tror du verkligen att det är min uppgift att rädda mänskligheten", frågar jag
"Ja?"

forts.

"Jag menar vad är det för undergång om inte alla stryker med. På sätt och vis är det inte mänskligheten som gick under utan människor"
"Så det är först när alla dött som någon kan bli en hjälte?", fyller Torsten ut
"Ja precis, min uppgift borde snarare vara att hålla mig vid liv, så att undergången skjuts upp. Man kan inte rädda en mänsklighet som lever. Vem som helst skulle kunna stövla in och hävda att hjälten för dagen anlänt"
"Jag tror du missuppfattat en sak, hjälten ska avvärja döden, inte komma efter den. Man kan inte rädda något som inte finns"
"Hah, har du någonsin blivit räddad av en hjälte"
"Nej"
"Hur många gånger har du varit i dödsfara"
"Ganska många"
"Behöver jag säga mer"
" Tja det spelar ingen roll, det där med att skjut upp kommer att bli svårt"
"Vad menar du, är du en människoätande ..
"Nej inte alls, syret tar slut snart."
"Hur lång tid har jag kvar"
"Hur mycket tid vill du ha?"
"Väldigt mycket"
"Det hela verkar långtråkigt, men ta det inte så allvarligt. Vet du hur osannolikt det var när jag kom och plockade upp dig"
"Så du menar att det inte hänt?"
"Nej, bara att man inte kan lita allt för mycket på osannolikheten"

Det blev mycket senare
Det är så man gör när man hoppar till spänningen.
Det började skaka
dundra till höger
något om att rör som faller kan göra ont
Sen slutade det.
Sen ropade någon via det avancerade dörrklocksystemet att kavalleriet anlänt.
"Vi är här för att rädda människorna från de anskrämliga Wockikerna"
Torsten förklarade att de var lite sena
"Än har inga Wockiker varit här, envisades kavalleriet. Vi kommer aldrig för sent. Molnen av smärta syns inte till"
Torsten försökta återigen med att berätta att människorna beklagade om moln av smärta saknades.

forts.

"Ok om ni inte vill ha oss ger vi väl oss i väg. Det finns fler planeter att rädda"
Det började skaka igen för en stund
sedan inte längre
Det hela var ganska ointressant kan man tycka
Det tyckte Torsten fast han sa inget högt
Det var därför han oroade sig för att dö av leda
när dörrklockan ännu en gång gjorde en massa väsen (självklart fanns det skakande o så)
Det var Wockikerna. De förklarade att de var sena.
Jag svarade att det inte gjorde så mycket
Ok sa de
"Var är Jorden?" frågade Wockickerna
"Jag vet inte"
Det var synd förklarade de och gav sig av. "Det finns väl fler planeter att plåga"
Nu var det jag och Torsten igen

"Tror du man försöker säga oss något" frågade jag.
Tyvärr fanns bara Torsten där att svara.
"Vad menar du?"
"Jag menar, att allting måste komma fel för att vi ska förstå det kanske. Först gick jorden under, sedan kom de som skulle rädda oss och sist de som slog ihjäl oss"
"Har det här med vårt samtal om igår att göra. Kan du aldrig lämna det. Din planet är borta, sluta hänga dig fast i det förflutna, kom över det. Tror du att du är den enda som har råkat illa ut kanske"
"Men jag känner mig så ensam"
"Du har ju mig" svarade Torsten och slöt sina sju tentakler om mig
Det var precis det som oroade mig.
Vi väntar på att syret ska ta slut. Det har vi gjort länge nu.
På att idéerna ska ta slut
Det har vi gjort än längre.
Det finns inte mycket att titta på i rymden.
Det är så stort att det måste ses som ingenting skrev en författare en gång.
Han är död nu.
Torsten påstår att det inte är viktigt.
Han kommer från en planet där ingenting är viktigt.

Varför får jag inte ta dig i mina armar
och dö tillsammans med dig."
E.M. Remarque

forts. Mellanspel

X minuter senare

Pip.pip...pip...pi....p....pip...host...p..ip
Så låter det när syret tar slut.
tror Torsten
Det rinner lite grönt vätska från Torsten på golvet.
Han är utomjording
deras blod ser ut så.
Det är skönt att veta. Vem vet hur jag reagerat om det rann något rött över det kalla metallgolvet.
Det ekar inte när han går, låter ingenting alls. Det är behagligt.
Jag undrar när jag ska hinna rädda världen

"Blod? Vad talar han om?"
Staffan Bruun

"och en sak till"
William Golding

jag ska författa ett teaterstycke med titeln:
solen skiner. därefter ska jag leta rätt på eller låta uppföra en byggnad, i vars källare eller bottenvåning finns ett rum som är tillräckligt stort för att man ska kunna dela av det med en ridå i två salonger, som vardera rymmer ungefär hälften av alla mänskokroppar. dom sitter där och betraktar ridån från varsitt håll. De optiska konsekvenserna av jordens rundning elimineras med hjälp av ett raffinerat spegelsystem och alla garanteras fri sikt mot ridån. båda avdelningarna har var sin entré. för den händelse byggnadsverket sträcker sig en eller flera gånger jorden runt, ska entréerna ligga mittemot varandra på samma gata eller torg. var och en av dessa medelst en ridå avgränsade delar av rummet är en teater. var och en av dessa båda teatrar har vid den egna entrén en egen kassa. i båda teatrarna förbereds uruppförandet av mitt stycke med titeln:
"solen skiner". båda teatrarna öppnar samtidigt. man kan inte föreställa sig vilka reklamåtgärder som blir nödvändiga. båda tillkännager premiären på stycket
"solen skiner". mänskligheten är församlad. ridån går upp. de båda hälfterna av all världens mänskokroppar skådar varann i synen. härmed varde teaterstycket:
"solen skiner" författat.

"Ut bara inte för hänförd"
Deirdre Purcell

Konrad Bayer
Översatt av Ingemar Johansson

das_das_das@hotmail.com